

Då särdeles angeläget är, att sådana intyg, på hvilka rättighet att uppbära ifrågavarande belöning skall grundas, städse varda utfärdade af personer, som icke blott äro redlige och i allmänhet trovärdige, utan jemväl ega tillräcklig insigt och omdömesförmåga, för att i hvarje fall kunna med säkerhet urskilja och afgöra, huruvida det fällda djuret eller den förevisade fogeln verkligen är att hänföra till sådana rof- och skadedjur, för hvilkas dödande belöning är utlofvad; men erfarenheten visat, att dessa egenskaper icke alltid äro att med visshet påräkna hos kommunalstyrelsernas ordförande, samt härtill kommer, att det, för möjligheten att utöfva någon kontroll å intygens rättighet, skulle vara önskligt, om utgifvarnes namnteckning vore känd af dem, som ega att belöningen utbetala, hvilket, så länge intyg af ofvanbemälda ordförande få såsom tillfyllestgörande antagas, icke alltid kan vara händelsen, får jag härmed vördsamt föreslå, det sista momentet i förenämnde § af 1864 års Kongl. Jagtstadga måtte erhålla följande förändrade lydelse:

Vill någon erhålla sådan belöning, uppvisse roffogeln eller huden af rofdjuret för kronofogde, länsman eller jägeritjenssteman, tage hans intyg, att roffogeln eller rofdjuret inom riket dödats samt att roffogelns fötter eller örönen af rofdjurshuden blifvit i hans närvaro afskurna, och hafve sedan rätt att hos närmaste kronouppbördsman eller Vår Befallningshafvande den utfästade belöningen uppbära.

Stockholm den 25 Januari 1868.

G. E. Munthe.

N:o 38.

Af Herr Landgren L., angående beviljande af ett årligt understöd å 1,500 R:dr åt Artisten N. Mandelgren.

Allt sedan 1862 har Riksdagen årligen beviljat åt Artisten Mandelgren ett anslag af 1,500 R:dr för att sätta honom i stånd att försätta sina antiqvariska

forskningar i Sveriges konsthistoria, med vilkor att han vid hvarje års slut skulle aflemna gjorda anteckningar till Fria Konsternas Akademi. Enligt härhos bifogade bilagor har Herr Mandelgren äfven för året 1867 fullgjort denna föreskrift och derjemte låtit utgifva andra häftet af sina *samlingar till Svenska konst- och odlingshistorien*. Det är med anledning häraf som jag vågar vördsamligen föreslå: att Riksdagen täcktes bevilja ett årligt understöd åt Herr Artisten Mandelgren af 1,500 R:dr, med vilkor att han årligen till Fria Konsternas Akademi inlemnar de afteckningar och ritningar som han under året verkställt.

Stockholm den 25 Januari 1868.

L. Landgren.

N:o 39.

Af Herr Landgren L., angående åtgärders vidtagande till hämmande af lösdrifveriet och tiggeriet i landet.

Den nyare samhällsrättens fordran, att namn och sak skola beledsaga hvarandra är lika rättmätig som löftesrik. I verkligheten visar den sig dock ännu svår att genomföra. Icke minst gäller detta om vår fattigvård. Då Svenska allmänheten underkastades en allmän beskattning för detta ändamål genom den Kongl. Författningen 1847, så hette det, att alla fattiga skulle vårdas inom sin försörjningsort och att ingen kommun vidare skulle besväras af kringströfvande tiggare. En märkbar förändring visade sig också under de första åren; men då Staten ej ville belasta sig med de personer som ej kunde tilldömas något visst fattigvårdssamhälle, så slappades eftersynen, och på vissa ställen har kronobetjeningen fått tillägelse att behandla denna sak med urskiljning, hvilket vid tillämpningen betyder detsamma